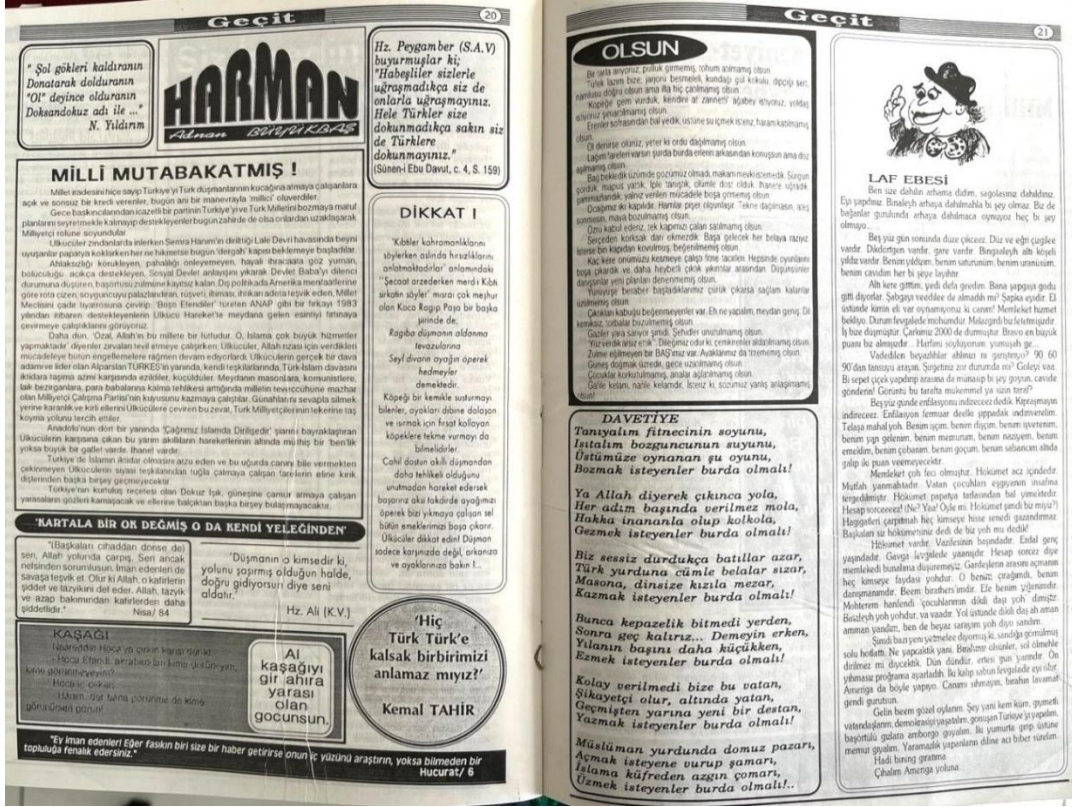

Bizim tanışıklığımız 90'lı yılların başına dayanır. O ilk görev yaptığı Darende'den Tomarza'ya tayinle gelmiş ve Tomarza'ya günü birlik gidip gelmektedir.

Hayat; ülkücü, idealist duruşu, şairliği ve yazarlığı sebebiyle olsa gerek o dönem yayınladığımız aylık GEÇİT dergisi etrafında bir araya getirmişti bizleri.

Aramızdaki hukuk ve samimiyet o kadar ileri düzeydeydi ki, karşılıklı edebi sataşma ve şakalarımız, dostluğumuzu daha da pekiştiriyordu.

“Yoğunum, yetişemiyorum” dediği için GEÇİT dergisinin belirli bir sayfasını dönüşümlü olarak meşgul ettik bir aralar. O'nun köşesinin adı **“Harman”** dı.

Ben de onunkine nazire olsun mahiyetinde; **“Kaldırdıkta getirdik Harmanı / Eldede var hamdolsun dildede / Ne yazar kesseler ceryanı / Seldede döner bizim taş yeldede”** diyerek **“Değirmen”** koymuştum köşemin adını.

Yazdığım yeni şiirlerin ilk dinleyicilerindendi hep; bir araya gelmeyi beklemeden telefon açar **“dinler misin Hocam”** derim, O'da **“mecburen dinleyeceğiz artık”** esprisiyle buyur derdi.

Şiir kitaplarımızın arka kapakları için yazmasını istediğimde de aynı esprili yaklaşımıyla **“Dediğin Olsun!..”** ve **“Dahası Var mı?”** adlı şiir kitaplarıma tenkit ve tavsiyelerini içeren arka kapak yazıları yazdı.

Bazı aile üyelerimizin öğretmenini de olan Adnan Hocam, Edebiyat öğretmenliğinin çok ötesinde, yetenekli bir şair, yazar ve ressamdı. Serbest olsun, hece vezinli olsun mükemmel şiirleri vardı. Tavrı, tarzı, üslubu, tasvirleri, tanımları, buluşları harikaydı. **“Kıskanma, senden öndeyim”** derdi şaka yollu. Ki, zaten ben de bu

Bir de gerek kendi şiirlerini gerekse sevdiği başka şairlere ait şiirleri okuyuşu da, başta sesinin rengi, hitabet yeteneği ve okuduğu şiiri o an yaşıyor olması nedeniyle mükemmeldi.

1994 yılında başlatmış olduğumuz bir oturma grubumuz vardı. Adnan Hocamızda çok uzun bir süre devam ettiği oturmamızın başta, gururlarından birisiydi.

Sözüne; **“Ben Darende de iken...”** diye başladığı an o kadar çoktu ki hepimiz birden gülmeye başlar; ne Darende’ymiş yahu, derdik.

Yazmakta mahirdi ama konuşmalarında daldan dala geçirdi. Yani bir çok kez Yusuf’u kuyuya indirdikten sonra kuyudaki Yusuf’u unutup konuyu başka yerlere taşıdığını kendisi de fark eder ve nihayetinde güler; **“ben ne diyecektim yahu?”** diye sorar, tabi ki bu da hepimizin gülüşmesine sebep olurdu.

Bir Ramazan akşamı Cuma oturmasındayız. Şair Mehmet Hasoğlu dostumuz Adnan Hocama;

“Hocam, iftarı açtık, kahvemizi de içtik, şu gündüz okuduğun şiiri bir daha oku da, aklımız başımızda dinleyelim” dedi.

Ve Adnan Büyükbaş **“Bu Bir Deli Saçması”** isimli şiirini okumaya başladı. Yaklaşık yarım saat sürmüştü şiirini okuması. Başlığından anlaşılacağı üzere birbiriyle alakalı olmayan bölümler, temalar içeriyordu şiir. Ben de o an içimden gelen sesi dinleyerek köşedeki masaya geçip onun şiirini hicveden cevabi bir şiir yazmaya karar verdim. Şiirimi tamamladım ama okumak üzere kalkmaya yakın bir zamanı seçmeliyim diye düşündüm. **“Son söz”** olmalıydı yani. Neticede arkadaşların; **“vakit oldukça ilerledi, haydi müsaade isteyelim kalkalım artık”** sözleri üzerine;

“Arkadaşlar müsadenizle, şu an burada yazdığım bir şiirimi okumak istiyorum” dedim. Herkes meraklı bakışlarla beni süzerken **“HOCAM”** başlıklı şiirimi okumaya başladım;

“Saygılıyım şahsınıza / Sığınarak affınıza / Sözüm var sanatınıza / Müsadeniz var mı hocam?”

Bu ilk dörtlüğü okuduğumda gururlanan ve koltukları kabaran Adnan Hocam, şiirin devamında renkten renge girdi. Şiir biter bitmez zaten ayaklanmaya hazır olan arkadaşlarında kahkahalar eşliğinde gitmek üzere kalkmaları, onun söylemek istediklerini dile getirmesine mani oldu.

O sinir ve hışımla evine gider gitmez bana ithafen yazdığı ve bir sonraki buluşmaya getirdiği şiirin başlığı, şiirin içeriği konusunda da yeterli ipucunu veriyordu;

- **“Mümtaz Beğen, Mümtaz Beğen / Ölümlerden Ölüm Beğen!..”**

-

Sonraki yıllarda bir ara tiyatroya emek verdi. Oyunlar yazdı, yönetti. En azından seyircileri olarak elimizden geldiğince desteklemeye çalıştık. **“Resim yeteneğimi ihmal ediyorum”** diyerek ahşap yakma tekniği ve bakır kabartma tekniği ile ilgili çalışmalar yaptı. Ne mutlu ki, 12 kitabının yanı sıra ahşap yakma tekniği ile yaptığı resim ve bakır kabartma eserlerinden örneklerde var elimde

Adnan Büyükbaş!..
İçi neyse dışı de oydu.
Çıkar hesabı gütmedi hiç.
Şahsi menfaat peşinde olmadı.
İtirazları da hesapsızdı, isyanları da.
“Kabına sığmayan” bir coşkunun sahibi oldu hep.

1982 tarihli **“ONDOKUZUNCU YAŞ GAZELİ”** O’nun ruh halini çok daha iyi anlatır diye düşünüyorum;

*Bunca sene âlem şirin olmuş bana
Ben boşluğun dağına külünk vuran Ferhat*

*Kutsal kavgaları özlediği belli
Eşiyor gönlümü kuyruğu bağlı kırat*

*Taşmış sevda bağrımdan dalga dalga sır sır
Bir gün Dicle olmuşum bir gün deli Fırat*

*Yakmış bahçemin güllerini
Dağ dağ büyüyen firkat*

*Bıraktım gençliğimi sokaklara
Hileli zarlarla kendimi edip mat...*

*Ve bana sormadan
Çekip gidiyor hayat...*

Birkaç süre önce ortak bir tanıdığımızın anlatıldığını düşündüğü bir romandan bahsetmişti. Ama sormama rağmen ne kitabın ne de yazarın adını hatırlayıp söyleyememişti.

Nihayetinde birkaç ay sonra bir kısım dostlarla bizim bürodayken çıkıp gelivermişti elinde o bahsettiği romanla. Birbirimizi gördüğümüze çok sevinmiş bir müddet sohbet etme fırsatı bulabilmıştik.

“Kendimi yorgun hissediyorum. Nefes almakta zorlanıyorum” diyordu.

Nerden bilebilirdik ki; bunun bir veda ziyareti olduğunu?!

Başka bir şairin ardından; **“Her şair-yazar bence erken ölmüştür. Yazacakları bir şiir, bir hikâye daha vardır onların. Ben ölümden işte bu sebeple korkarım. Elim kalem tutarken ölmek istemem. Söyleyecek bir şeyim kalmayınca elimi tutabilir Azrail”** yazmıştı sağlığında Adnan Büyükbaş.

Ve bu yazıdan yaklaşık 20 yıl sonra, emek verdikleri, sevdikleri ve kendisini sevenlerle birlikte uğurladık kendisini **“daha söylecek sözü olanlar ve yarım kalmış şiirleri olan şairler diyarına.”**

Ruhu şad, mekânı cennet olsun inşallah!..